

Το Έθνικό Θέατρο, έπει από δυό επαναλήψεις έργων μεταφερμέ-

νων απ' το Έθνικό Θέατρο της γειτονικής μας πόλης, της «Καινούριας ζωής» του κ. Μπόγρη και των «Φοιτητών» του κ. Ξενοπούλου, έδωσε το «Βολπόνε» του Μπέν Τζόνσον.

Ο Τζόνσον είναι συγγραφέας της έλισαβετιανής εποχής, σύγχρονος του Σαίξπηρ, κι έγραψε το έργο του αυτό στα 1605. Είναι μιιά σάτιρα γύρω στη φιλοχρηματία των ανθρώπων. Ο συγγραφέας ακολουθεί τη γραμμή της γελοιοποίησης των προσώπων του έργου του, καθώς τους παρουσιάζει, τυφλωμένους απ' το πάθος τους, μέσα σε κωμικές καταστάσεις. Το κεντρικό του πρόσωπο, ο Βολπόνε, είν' ένας παμπόνηρος και φιλήδονος πλούσιος, που εκμεταλλεύεται τη φιλοχρηματία των γύρω του για να τους άποσπάει δώρα και να διασκεδάει με τα γελοία τους καμώματα, καθώς προσπαθούν με κάθε τρόπο, δεχόμενοι κάθε εξευτελισμό, να πετύχουν να τους γράψει κληρονόμους του. Είναι μονοκόμματα τα πρόσωπα του έργου αυτού, που στηρίζεται όχι στη διαγραφή χαρακτηρισμών ή αντιπροσωπευτικών τύπων, αλλά στη δημιουργία όρισμένων κωμικών καταστάσεων. Η θεατρική διάρθωση παρουσιάζει σημαντικές αδυναμίες και κυριότερη απ' αυτές είναι η ύπαρξη όλως διόλου περιττών σκηνών, που σβήνουν το ενδιαφέρο. Γενικότερα, νοιώθει κάτι το από πριν υπολογισμένο στο έργο τούτο, μιιά έγκεφαλαική προσπάθεια απόδειξης ενός θεωρήματος και δέν έχεις την άμεση αίσθηση της γνήσιας θεατρικής ζωής.

Η σκηνοθεσία του κ. Ροντήρη στάθηκε έντελώς έξω από το πνεύμα του έργου· ή έρμηνεία δέν το άγγιξε καν. Γιατί δέν μπορεί να θεωρηθεί έρμηνεία αυτή ή δίχως προηγούμενο εξωτερικότητα που κυριάρχησε απ' άκρη σ' άκρη στη σκηνή, με τις μεγάλες κραυγές και τα φοβερά γέλια, τα ξεφυσήματα και τις μεγάλες χειρονομίες των ήθοιστών, όλοφάντρα σύμφωνα με τη διδασκαλία, που έκαναν το θεατή να μην ξέρει στο τέλος αν αντίκρισε φάρσα ή τραγωδία! Από πουθενά δέν ξεπρόβαλε έτσι ή σάτιρα και χάθηκαν οι όρισμένοι κωμικές καταστάσεις του έργου. Το Έθνικό βρίσκεται μακριά απ' τον προορισμό του και γενικότερα και μέσα στις ιδιαίτερες σημερινές μας συνθήκες. Άλλά στο θέμα

αυτό θα ξανάρθουμε αναλυτικότερα μιιά άλλη φορά.

* *

Περισσότερο άπογοητευτική από κάθε άλλη φορά είν' ή εικόνα τού-

τη. Κι' αν έτσι προχωρήσουμε, σέ πολύ λίγο χρονικό διάστημα θ' αντιμετώπισουμε τέλεια εξαφάνιση του σοβαρού θεάτρου πρόζας.

Π. ΡΗΓΑΣ